Klaus oli pidetty esimies leipomossa. Hän halusi uskoa, että se johtui päättäväisyydestä, vaikka se ennemmin johtui siitä, että hän oli näennäisesti mukava mies. Klaus saattoi olla tiukka ja vaatia alaisiltaan paljon, mutta ymmärsi myös sitä, että joskus oli päiviä, ettei mikään onnistunut, eikä taikina vain noussut. Eikä se ollut kenenkään syytä. Elämä vain oli välillä sellaista, että kaikki meni väärin, vaikka tekisi kaiken oikein. Myötämielisellä suhtautumisella työntekijöidensä ajoittain tapahtuviin virheisiin päästiin nopeammin ohi ikävistä tilanteista eteenpäin. Positiivista palautetta saanut työntekijä oli huomattavasti tehokkaampi kuin toistuvasti moitetta kuullut. Siitä ei ollut edes kysymys, että kuka oli mahdollisesti milloinkin oikeassa tai väärässä. Voisi siis sanoa, että Klaus oli erittäin ihmisläheinen mies ja ymmärsi, että pelkät virheet eivät kertoneen ihmisestä kaikkea. Eikä ollut luonteen heikkoutta antaa toista mahdollisuutta tai tarpeen vaatiessa jopa kolmatta, tai niin monta kuin kukin tarvitsi. Elämän tarjoamat vaikeudet kun eivät muutenkaan jakautuneet tasaisesti. Jotkut saivat niitä liikaa ja toiset eivät nimeksikään. Klaus ei kuitenkaan ollut virheetön itsekään, vaikkakin piti pienet vajavaisuutensa omana tietonaan, eikä kirjannut niistä aakkosellista luetteloa. Ettei vain kukaan löytäisi puoliksi vitsinä tehtyä virhelistaa ja pitäisi sitä jonkinlaisena todisteena Klausin vajavaisuudesta. Klaus saattoi silloin tällöin kertoa pieniä valheita vaimolleen Kaisalle. Esimerkiksi ulkomaan matkoistaan, jotka hän tapasi naamioida Kaisalle työmatkoiksi. Ajoittain oli vaikea selittää vaimolle, miksi leipomosta täytyi tehdä työmatkoja ympäri maailmaa. Mutta Klaus mielellään matkusti yksin, sillä Kaisalla oli ruma tapa juopua viineistä rantabaareissa. Humalassa hänestä tuli villi ja estoton, hän flirttaili paikallisille rantaleijonille ja yritti kuljettaa heitä myös hotelli huoneeseenkin. Klausin mielestä sellainen käytös ei kuulunut onnelliseen parisuhteeseen, mutta hän ei tahtonut mainita asiasta Kaisalle mitään, ettei joutuisi puhumaan tunteistaan. Palatessaan, juuri tämmöiseltä työmatkaksi naamioidulta matkaltaan, Klaus jäi kiinni tullissa. Ja vaikka tullissa oleva virkailija oli erittäin ystävällinen nainen, niin Klaus tunsi olonsa jollain tavalla epämukavaksi. Eikä se tietenkään ollut mikään ihme, sillä kiinni jääminen tullissa ei ollut mukavaa. Jos otti vielä huomioon, että Klaus oli erittäin väsynyt matkasta ja olisi halunnut ehdottomasta mitä pikimmiten nousta junaan ja matkustaa takaisin kotiin Pohjanmaalle. Eikä kiinni jääminen missään muussakaan tilanteessa ollut mitenkään tavoiteltavaa. Hän yritti olla erittäin hillitty virkailijalle, eikä mielellään sanonut mitään, ettei tulisi puhuttua ohi suun. Myöhemmin olisi noloa perua puolihuolimattomia kommentteja ja yrittää saada tilanne vaikuttamaan suotuisammalta itselleen. "Tsot, tsot", tullivirkailija sanoi, kun katsoi mitä Klausilla oli mukana käsimatkatavaroissa. Klaus olisi halunnut tietää virkailijan koko nimen, sillä muuten tämä kiusallinen hetki oli liian persoonaton ja oudolla tavalla korosti tullivirkailijan valta-asemaa. Mielellään Klaus olisi voinut ottaa vastaan muutakin tietoa virkailijasta kuin tämän koko nimensä. Ehkä millainen asumismuoto hänellä oli; rivitalo, kerrostalo vai omakotitalo. Ja millaisesta musiikista hän tykkäsi, seurasiko jotain urheilua tiiviisti, silloin tällöin tai ei ollenkaan. Entä millaisella autolla hän ajoi, oliko naisella tuliterä Mersu vai kaksikymmentä vuotta vanha, vielä toimiva, Japanilainen auto. Entä lapset? Oliko hän lapseton, niin kuin Klaus ja Kaisa? Entä miesystävä, tai naisystävä, oliko niitä? Nämä kaikki olisi tarpeellisia tietoja, että Klaus pystyisi keskustelemaan virkailijan kanssa tasavertaisesti. Nyt Klaus tiesi, että hänen etunimi oli Jaana. Se tieto ei kertonut paljoa ihmisestä. Ainoastaan sen, että Jaana saattoi olla yleinen tytön nimi seitsemänkymmentä luvun alkupuolella. Ja tämä Jaana saisi tietokoneensa kautta kaikki tiedot Klausista. Ehkä ei sitä kuitenkaan, että vaimo luuli hänen olleen työmatkalla. Klaus pyydettiin syrjemmälle tiskiltä ja tullattavat takavarikoitiin oitis. Hän sai istua kolkkoon huoneeseen kertomaan kuinka hänen käsimatkatavaroissa oli jotain sellaista, mitä ei saanut tuoda Suomeen. Ja odotettiin myös jonkinlaisia perusteluja siihen, että

miksi Klaus ylipäätään kuvitteli, että voisi tuoda Suomeen jotain sellaista mikä jo paluulennolla aiheutti turvallisuusriskejä lentokoneessa. Jaanan lisäksi huoneeseen saapui siviilipukuinen mies. Hän oli vanhempi herrasmiehen oloinen mies ja Klaus saattoi luottaa, että hänen kanssaan kyllä varmasti päästäisiin jonkinlaiseen yhteisymmärrykseen siitä mitä seuraavaksi tapahtuisi. Ja kuitenkin sillä tavalla, että Klaus pääsisi mahdollisimman nopeasti palaamaan Pohjanmaalle. Miehen nimi oli Kauko Helenius, hän sanoi käsipäivää ja istui sitten vastapäätä Klausia. Jaana jäi seisomaan pöydän viereen, hänestä sai vaikutelman, ettei Jaana tiennyt olisiko pitänyt poistua vai jäädä seisomaan paikoilleen. "Kuinka tässä näin kävi?" Kauko kysyi ja katsoi ymmärtäväisesti Klausia silmiin. "Minä olen sellainen mies, että kun jotain päätän, niin haluan pysyä päätöksessäni", Klaus sanoi. "Vai niin?" Kauko sanoi. "Ensin se norkoili hotellin edustalla, mutta katseella seurasi minua", Klaus sanoi ja kertoi kuinka tämä ikävä tapahtuma sai alkunsa. "Sitten joinakin päivänä se seurasi minua kun menin rannalle. Ja kun palasin se tuli perässäni. Oli oikein ystävällinen." "Otatko kahvia?" Kauko kysyi. "Kieltämättä se voisi piristää", Klaus sanoi, eikä edes muistanut milloin oli viimeksi nauttinut kupillisen kuumaa. Ja kieltämättä tätä epävarmaa tilannetta puidessa olisi mukava juoda kahvia, sillä se sai aivotkin toimimaan paremmin ja Klaus saattaisi keksiä Kaukolle älyttömän hyviä vastauksia.

Kauko katsoi Jaanaa silmiin ja nyökkäsi päällään ovea kohti. Eikä ollut vaikea ymmärtää, ettei Jaana pitänyt siitä, että hänet oli pestattu kahvin keittäjäksi. "Minulla on leipomo", Klaus sanoi. "Me uusimme uunit viime kuussa, vaikka ne olivat olleet huollon tarpeessa jo muutaman vuoden." "Miten se liittyy tähän asiaan?" Kauko sanoi ja oli tietenkin syystäkin hieman ymmällään, että Klaus lähti näin kaukaa purkamaan tilannetta, joka olisi mahdollisesti selvitettävissä yksinkertaisemminkin. "Työntekijät olivat puhuneet asiasta jo pitkään, että uunit olivat huonot, mutta minä halusin hieman säästää ja olin varma, että vanhoilla uuneilla vielä pystytään hoitamaan noussutta menekkiä." "Ja?" Klaus kysyi. Jaana palasi kahvien kanssa ja laittoi Klausin eteen höyryävän kupin. Hän ei ollut tiedustellut miten Klaus tapasi juoda kahvinsa, silti kahvi oli sellainen kuin sen pitkin olla; ilman sokeria, maitoa vain vähän. Klaus ei voinut välttyä ajatukselta, että Jaana oli saanut sen tiedon tietokoneensa kautta. Siellä saattoi olla tietoa hänestä enemmän kuin oli tarpeellista. Jaana saattoi jopa mielessään hykerrellä sellaisella tiedolla, että Klaus oli valehdellut vaimolleen olevansa työmatkalla. "Joka tapauksessa, uuneja ei vaihdettu ajallaan, se oli minun päätös ja pysyin sen takana, vaikka uunit rikkoontuivat yhtenä aamuyönä." Klaus kertoi tämän epämiellyttävän muiston, vaikkei siihen mielellään edes palannut. Uunit menivät epäkuntoon todella huonoon aikaan, ja aiheutti pelon siitä, että koko leipomo saattaisi syttyä tuleen. Leipomolta peruuntui erittäin iso tilaus ja rahallinen menetys oli mittava, ja Klaus oli erittäin kiivastunut tilanteesta. Siitäkään huolimatta, hän ei näyttänyt hermostuneisuuttaan työntekijöille. Ja syytti tapahtumasta ainoastaan epäonnea, eikä julkisesti kyseenalaistanut päätöstään olla hankkimatta uusia uuneja. "Jos palataan Marokkoon", Kauko sanoi ja katsoi hieman väsyneenä Jaanaan. Saattoi olla, ettei Kauko ollutkaan ymmärtänyt mitä Klaus halusi sanoa kertomuksellaan uusista uuneista. "No. Minä annoin sille ruokaa. Sen jälkeen se seurasi minua ihan taukoamatta. Ja yhtenä iltana se kiipesi huoneeni parvekkeelle. Eikä siitä enää ollut pitkä matka siihen, että päätin ottaa sen mukanani Suomeen." "Minun mielestä siitä on vielä aika pitkä matka", Kauko sanoi. Klaus ei sanonut mitään Kaukon pieneen moitteeseen. "Miten sait vietyä sen lentokoneeseen?" Jaana kysyi ja kaivoi taskustaan pienen muistivihon johon valmistautui kirjoittamaan Klausin vastauksen. "Se oli laukussa. Se varmaan nukkui, niin ei sitä huomattu." "Aika outoa kyllä." "Ehkä sinulle parempi, että jäit kiinni täällä Suomen päässä", Kauko sanoi. "Minun mielestä olisi ollut parempi, etten olisi jäänyt kiinni ollenkaan", Klaus sanoi, vaikka tiesi, ettei se ollut ihan

totta, mutta hän ei ikinä myöntäisi sitä. Kun apina oli herännyt lentokoneessa ja vaatinut päästä ulos laukusta, Klaus oli tullut nopeasti katumapäälle koko eläimen suhteen. Hän ei edes pitänyt eläimistä, eikä tiennyt apinoiden hoidosta mitään. Tämä ei ollut edes mikään suloinen apinan, vaan sillä oli suu täynnä teräviä pieniä hampaita, joista Klaus oli saanut jo muutaman haavan ja mahdollisesti tarvitsisi sen vuoksi käydä tarkistuttamassa itsensä lääkärillä. Apina ei rauhoittunut istumaan Klausin viereen lentokoneessa, vaan se kiljui ja raapi ärsyttävästi. Se heitteli ulostetta ympäriinsä, ja varsinaisen vaaratilanteen se pääsi aiheuttamaan kun kaiken sekasotkun keskellä se livahti lentokoneen ohjaamoon ja rupesi hakkaamaan pienillä nyrkeillään lentokapteenia. Näky sinänsä oli humoristinen kun apina asetteli lentokapteenin luureja omaan päähänsä, vaikkakin tilanne oli erittäin vakava. Aikansa riehuttuaan apina kuitenkin väsähti ja Klaus asetteli sen hellästi takaisin laukkuunsa nukkumaan. "Apina jää kuitenkin tänne, se palautetaan Marokkoon." Klaus nyökkäsi hyväksyvästi, vaikka se otti luonnon päälle. "Saanko minä nyt mennä?" Kauko nyökkäsi. "Vielä yksi juttu", Kauko sanoi. "Niin?" "Miksi et luopunut apinasta heti koneesta päästyäsi, vaan yritit edelleen kuljettaa sen kotiisi?" "Se oli minun päätös tuoda se Suomeen ja haluan aina pysyä tekemissä ratkaisuissani, olkoon ne sitten virheellisiä tai. Eihän siitä mitään tulisi, jos tekemisistäni olisi monenlaista tulkintaan", Klaus sanoi. "En oikein ymmärrä", Kauko sanoi. Klaus yrtti parhaansa mukaan selittää elämänkatsomustaan, jota jotkut ihmiset saattoivat pitää hieman outona. Klaus itsekin oli erittäin myötämielinen ihmisten tekemille virheille ja mielenmuutokselle, mutta hän ei silti hyväksynyt sitä itseltään. Vaikka hän olikin myötämielinen, niin se oli myös vahingoniloa. Ja aina kun joku vaihtoi mielipidettään tai tunaroi missä asiassa tahansa, se oli Klausille kuin erävoitto. Sitä paitsi jos hän tunnustaisi, että eksoottisen eläimen tuominen kylmään Suomeen oli erehdys, niin sana voisi helposti levitä. Pian Klausin päätöksiä kyseenalaistettaisiin joka suunnalla, eikä siitä tulisi mitään kun hän pyöritti menestyvää leipomia ja yritti siinä samassa pitää vaimonsa hyvän naisen maineessa, ettei hän pilaisi mainettaan limaisten rantaleijonien kanssa. "Olisi äärimmäisen valtavaa, jos tästä ei puhuttaisi kenellekään, että minulle kävi tämmöinen pieni hairahdus ja jouduin vaihtamaan mielipiteeni, jo tekemääni päätökseen", Klaus sanoi. "No", Kauko sanoi ja vähän naurahti. "Sovitaan, että tästä ei puhuta." "Olisin siitä enemmän kuin kiitollinen", Klaus sanoi ja lopuksi kiitti Kaukoa ja Jaanaa siitä, että olivat olleet erittäin ymmärtäväisiä näinkin vaikeassa tilanteessa. Klaus joutui odottamaan junan lähtöä tunnin, vaikka se ei ollut paljon, niin hän oli kärsimätön mies. Hän ei halunnut istuskella tyhjänpanttina meluisalla rautatieasemalla, jossa hän joutui päivystämään koko ajan, ettei kukaan pitkäkyntinen veisi hänen omaisuuttaan. Toisaalta, nyt Klausilla oli pieni hetki aikaa hakea Kaisalle tuliaiset R-kioskilta.